

מסורת הש"ס

א) שמחות פ"ד הל' ה-ט סוטה
ג. ת"כ אבוד פירש א ה"ב
ט) כדוסי ט: מגילה ז. גזר. מ"א:
כסדרין לה, א' (סוטה ז.)
ד) (גזר מ"ח) ספרי נשא כו.
ה) בכמות ע.ו. (ו.) (ובתו' כדוסי
דמו זכ כסס ה"ש מקלי ע"ש,
ו) (קל"ה ק"ו כדוסי ע"ש
בנוס' כפסוקי ד"ה אתי וע"י
רש"ק.)

הגהות הב"ח

א) רש"י (ד"ה דע"י נן
ב) רמב"ם (ד"ה ד"ה וממ"י
וכו' לעיל או"ן איך מביא פסח
נמת):

שנינוי נוסחאות

א) כגלת דפו"י ג"א יום קבורה
הרפס לילו מדרבנן א"ל כו'
(דק"ט):
ב) פסחו לעיב אבל כו'
לע"ל (ש"ס):
ג) צ"ל לך (ש"ס):
ד) ליטמא לה ונמנו לע"ל
(ש"ס).
ה) ונמס' שמחות הדמפורו
הבדירו וטימאוו כו' (ח) כשם
שאינו מטמא לחרותו כך אינו
מטמא וכו' לע"ל
ו) קישאן אחרדי אלא לאו
ש"מ כו' (כ"ח):
ז) שאם היה
(ש"ס):
ח) לאחותו הוא א"ל
מטמא אבל מטמא אחו' למת
מצוה (ש"ס):
ט) מיתא הכא
לימא ככ"ס:
י) כ"טמת בי"ד
קבברו בי"ד לע"ל (ש"ס):
יא) צ"ל
כיום (ש"ס):
יב) מיתב עמו
לימא ככ"ס:
יג) ככ"ס אבא
(במקום אנינות):
יד) ככ"ס:
יט) פסחו:
יז) ונמתי' דאורי' אחרתי
(כו) מיתב אחי נמקן (ש"ס):
יח) דדתי' (כ"ח):
יט) ק"א לאבתי
אבל אי שמי' אבילת פסחים
מעבכא או מצ"י ר"ש למיסבד
אנינות לילה דאורי' אחרתי
כיון דהל עליו חובת פסח
קודם אנינות אבילת פסחו לעיב
דאי לא אביל לא מצי להקריב
ומיהו אציג דלא מעבכ אביל
דלא דעמי' דאורי' וכו' (ש"ס):
יח) דעל כרחי' שחיט לאו
אורח ארעא דניבתי רבנן
ישחטנו וכו' לע"ל (ש"ס):
יט) ק"א לאחותו, ואנו אחרתי
איינתוהו דרישא אחרתי
ברישא דברייתא למירדש
לאחיו לא יטמא אבל מטמא
הוא למת מצוה ולקמן
בשמעתין מית' ליה, וה"ק
סיפא ולאחותו מה ת"ל הרי
שהיה הולך בו, מ"ל א"ע
לנדר לא לאכרו אחותו ולא
להתי' מת מצוה דהא נפקא לן
מירשא דקרא, ונתנו ענין
להולך לשחיט את פסחו
ולמול את בנו זמילת זכורי
מעבכתו מלאכול פסח:
אמת'
לא יטמא.
לי חכי' דדתי' אין לו
לדחות נזירות מפני טומאת
קריבו כי שחיט פסחו אין לו
לדחות מפני טומאת
קריבו. ואינו יכול לפרש שהיה
בנידו עצמו ולומר הרי שהיה
הולך ביו זה לשחיט את פסחו
דא"כ מאי רובמא דרמב"מ לה
אדיוסף הבדן דלימא הא
דקתני אמרת לא יטמא משום
נזירות הוא דדתי' אין מטמא
לקריבים:
לאחותו אינו
מטמא. אלאמא אתא וכו'
(כח"י):
ב) פסח באנינות
וקס"ד הדין בבריות תרתייהו:
קתני כו' לע"ל ויהי ככ"י (ש"ס).
ג) וקס"ד דבריייתא דקתני א"ל
ר"א מטמאין אותו אליבא
דר"ע וכו' (ג"מ):
ד) ונכתי'
לכפתי:
ה) א"ל טעמא (ש"ס):
ו) כ"ט מתא אפילו מת קודם
הצות בו (כח"י):
ז) כ"ט פסחו
דאינות לא דחאי ליה והכא
כו' (כ"ד ש"ס):
ח) כ"ח הילכך
כיון דלאחר הצות הוא היילא
עליה חובת פסח לא דחתייה
כו' (ש"ס):
ט) כ"ח הוא, ובקודם
הצות לא מטי' מוקמי' ליה
דא"כ אפי' למ"ד טומאה

לא קשיא. דר"ש אדר"ש הא דקתני הכא ׀ אונן לא מייתי פסח כשמת
ו'וקברו צ"ד דיוס מיתה דאורייתא ותפיס לילו מדאורייתא כדליף
ליה רבי יהודה לקמן וע"פ) והא דקתני לעיל אוכל פסחו בשמת צ"ג
וקברו צ"ד דיוס קבורה גופיה דרבנן ולא תפיס לילו אלא מדרבנן

ורומיא דתריט מתני' קמיייתא משני
לה רב מני אידי ואידי יוס ׀א) קבורה
וכאן כפסח וכאן בשאר ימות השנה
כדשינין לה מעיקרא ומאי אכל כל
כדקדשי אכל לא כדקדשי על כל
השנה כולה:
הכי גרס' לא **תפיס** לילו
עמו ׀א) **אלא מדרבנן**:
אמינא לך
אנינות ׀ג) **יוס מיתא דאורייתא**.
דהא
מאנינות דלהרן מייתי לה לקמן והתס
יוס מיתה הוא:
והא מהדרס יוס
קבורה.
דהוא גופיה מדרבנן והתס
מודינא:
אזני אמר.
אידי ואידי
ציוס מיתה לעולם לאנינות לילה לר"ש
דרבנן ודקתני בצרייתא פסח אינו
בא לאנינות כשמת קודם חלות
דחמתנא דחייא מהאי קרא דררשינן
כשהוא שלם הוא מציא ולא כשהוא
אונן ודקתני כפסחים טובל ואוכל פסחו
אלמא מייתי ליה אונן כשמת אחר
חלות דקדמה חוצת שחיטת פסח
לאנינות ותו לא דמיא על לאנינות
משלח קרבנו ׀ד) ומיהו ליה ככך
ש"מ לאנינות לילה דרבנן דאי
מדאורייתא היא האי ׀א) לא הוה אכיל
נהי ׀ב) דקדמה חוצת שחיטה לאנינות
אכל חוצת אכילה לא דקמה ליה
ואכילת פסחים לא מעבכא לאצ"י ׀
אלא משום לאנינות לילה דרבנן ורת
לא דעמידו דכריהס כמקום חסס
דדילמא מננע ולא שחיט א"י כיון
דעל ככך ׀ח) שחיטה לאו אורח
ארעא דנימרו ישחטנו ע"מ ליפסל
הילכך אוכל פסחו אכל לא שאר
קדשי אפי' ליל פסח דהעמידו
דכריהס כמקום עשה ומתני' דייקינן
אי מומנו ליה אכיל ציוס קבורה
דלחמר רב אסי לעיל צ"ג צ"ג
וקברו צ"ד אפילו מדרבנן לא תפיס
לילו:
דשני נן.
מדאורייתא:
ורמינסי כו'.
מסקנא דמילתיה הוא
דבעי לאתויי מגו רומיית' ושינויי:
לאחותו מה ס"ל.
בנידו קאי וכיון
דכתיב לאצ"י ולאמו כ"ש לאחותו ׀א)
אמרס לא **יעמא**.
רישא דכרייתא

בנידו קא מייתי כדתי' לה לקמן כשמתעמי' וה"ק סיפא הרי שהיה נזיר והוא כ"ג והולך לשחוט את פסחו או לנולל את בנו ושמע שמת לו
מת יכול יטמא אחרת לא יטמא אי משום נזיר אי משום כ"ג אי משום פסח וכ"ש הכא דליתנהו לכולהו:
ולמול **אס** **בנו**.
דמילת זכורי
מעבכתו מלאכול פסחו ׀ב)
לאחותו **אין מטמא**.
אלמא אחי' חוצה דפסח ואסרה ליה להיטמא ומציא פסח ׀א) אונן.
וקס"ד דתריייהו קתני
אליבא דר' עקיבא דלמר לה יטמא מצוה והילכך לא מיתוקמא הך בצרייתא אלא כשמת לאחר חלות דלתיא חוצת פסח ודחיא לנאות
טומאה וקמיייתא כמת קודם חלות דלפקעמיה לאנינות מפסח:
וממאי.
דטעמא דקמיייתא משום קדמה לאנינות הוא דמוקמא לר"ש דלמר
לעיל ׀ג) אין מציא פסח אונן כמת קודם חלות וכ"ע:
דילמא.
טעם ׀א) דר"ע לאו משום קודם חלות הוא והיכא דלא איעמי כמת ׀ב)
ואפילו
קודם חלות בעי למעבד פסח ׀ב) והכא משום דאיטמי הוא ואפילו מת לאחר חלות נמי קאלמר ר' עקיבא יטמא משום דקסבר לה
יעמא מצוה ואין לה תשלומין הילכך מטמאין ליה וממילא אול ליה כרת דע"מ טמא ופסח יס לו תשלומין כשני והך דקתני לא יטמא רבי
ישמעאל היא דלמר רשות הילכך ׀ב) **לא** דתחיה מות פסח כשציל רשות דטומאה לעולם ליה לצדי ישמעאל צין לר"ע אונן שלא טעמא
מציא פסחו ואפילו מת קודם חלות כשמת דהכא לאו משום לאנינות הוא ׀ב) **דרישא דהסיא**.
דמיר ר"ע קתני לה דלומר מצוה הילכך לא
מיתרצי אלא משום טעמא דקודם חלות ואחר חלות היכא ׀ב) דמת קודם חלות קדמה לה חוצת טומאה לפסח ומטמא והוא הדין לאנינות דהא
קדמה והיכא דמת לאחר חלות קדמה חוצת פסח ומפקע לחוצת טומאה והוא הדין לאנינות:
נפש.
בנידו כתיב כל ימי היצור לה' על נפש מת
דמיקבא לך אס כן למה נאמרו רחוקים דאי לא כתיב תרתי קרלי הוה מוקמינן ליה כרחוקים אכל השתא דליתביעיה ׀ב) מרי קרלי נפש
קריבים משמע שהן כנפשו:
לאצ"י.
מה ת"ל אס ללמד שלא יטמא לו הרי פירש קריבים ורחוקים אלא בא לפרט את מי אסר את הקריבים אבל
לא מת מצוה:
לאמו.
מה תלמוד לומר אס לאסור הרי למדנו אס להטיר מת מצוה הרי למדנו אלא לא הוצרך לניזר לצדו אלא ללמדך שאס היתה
בו עוד **דקושה** אמרת כגון שהיה כהן וזוהי התרתו הן לאו **למנו** אס להטיר מת מצוה הרי למדנו אלא לא הוצרך לניזר לצדו אלא למת מצוה הן **כולס**:
הרי שהלך לשחוט אס לך **בו**, זה עושה כ"ג וזוהי היתוסף **בו** עוד דבר אחר ומיתוסף **בו** עוד דבר אחר ומיתוסף **בו** עוד דבר אחר ולכן נזכר לשחוט את פסחו **אף**
זה לאחותו פרטמי לך **בו** אבל מיטמא הוא למת מצוה דאס אינו ענין לניזר לצדו מנהו ענין למי שיש **בו** כל אלו:

טבול יום פרק שנים עשר זבחים

ק.

כב א מ"י פ"ו מה'ל קינן
פסח הלכה ט:
בב ב מ"י פ"ב מה'ל אכל ה'
ז והכלו י טו"ש"ע יו"ד
סימן שעב סעף ג:
כד ג מ"י שס פ"ג הלכה ח
טו"ש"ע יו"ד סימן שעד
סעף א':

תורה אור השלם

- ולאחותו הבתולה הקרובה
אליו אשר לא יקחה לאיש לה
ויקרא כא, ג
2. לאביו ולאמו לאחיו
ולאחותו לא יטמא להם במותם
כי נזר אלקיה על ראשו:
במדר ה, ז
3. כל ימי חיזרו ליהודא על
נפש מת לא יבא:
במדר ה, ו

מוסף רש"י

חיילא עליה אנינות. כרישא
ותו לא חיילא עליה חיובא דפסח
(שפתיחא). ולאחותו מה ת"ל.
בנידו כתיב כל ימי היצור לה' על
נפש מת לא יבא, ומכך ליה לאצ"י
ולאמו ולאחיו ולאחותו לא יטמא
למ, דהא טורה בכלל טל נפש מת
לא יבא הוי ונתת יפא, לאצ"י פרט
למת מצוה, לאמו מה ת"ל, משום
מת מצוה לא אנטרין דמלאצ"י
נפקא, ודתי' ליה ככפמי ללמד
שאס היה נזיר זה כהן, ועל טוהיה
שמי קדושות, קף הוא לאמו הוא
דלא יטמא אכל מטמא הוא למת
מטה. לאצ"י מה ת"ל, הרי שהיה
כ"י והוא נזיר, קף הוא לאחיו לא
יעמא אכל מטמא למת מצוה.
ולאחותו מה ת"ל, אס לטי ענין
לה מנחו ענין למי שהולך לשחוט
את פסחו ולמול את בנו, שמתמא
למת מצוה ונזיר מצוה ׀ב) הרי
שהלך הולך לשחוט את
פסחו וכו'. הרי שהיה כ"י וזוהי
והולך לשחוט את פסחו, דליכא
מלת טופא, אפילו הרי לאחותו
הוא דלטי יטמא אכל מיטמא למת
מצוה (שנהדרין לה). א:
אס לטי ענין לאצ"י (וזוהי) מנחו ענין
לענין כיוול עבודה ומילה מפני
מת מצוה (שנייה ג). והאי דנקיט
לכו אחרדי יעינו משום דמילת
זכורי ועבדיו מטכנין פסחו
(שפתיחא דור חמ) ושבעת שמת
לו מת. מקריבו, יכיל יטמא להס:
אמרת לא יטמא. והאילו ועמת
שחיטת הפסח הוא עליו מותם
הפסח הוא ככרת, אס יטמא ככל
למשום פסח, ועמוא את בנו נמי
(מלות) [מלוה שיש בה] כרת היא,
וזית דלמתי עבדתי פסחים נמי
קאלמר דמילת זכורי ועבדיו מעבכ
הפסח (ברכות יט). א:
דהא מרי הוא וזכתי על כל נפשות מת
יבא (שנהדרין יט). א:
כסס שאין
מיר כפתי' רימתי' יטמא לקריבו,
ך קו' או לא יעטל מפסחו (שנייה
ג):
ת"ל ולאחותו.
דלא אנטרין
ללא לאמו אלא שיש עליו
קדושות הכרה ומסקי מטה,
לאחותו הוא דהיכרי הכטוב שלא
יעמא אכל מיטמא למת מצוה
(שנהדרין יט):

ליקוטים

שאל היה כה"ג ונזיר בו, קשה
לי מבני דהני ד' קראי כולן
למטינו מת מצוה קאחי, דלימא
חד מיייתו לנופא אתא שאם
היה כהן ונזיר נמי אינו מטמא
לקריבים כמי נזיר גירדא, וכי
תימא ולא רב שכן הוא, ליחא,
דהור"א כהן ונזיר גרע שפי בנידו
גירדא והדאיל והותר לו טומאת
קריבים לכהנתו הותר לו נמי
לניזותו, וכה"ג אמרין בפ"ג
דבוחים (דף לב ע"ב) לנולא
ד"ס"ל ביאה בבקעת שמה ביאה
אפ"יה בעורע שחל שמיני שלו
לחיות בערב פסח וראה קרי בו
ביום וטבל מנסי' דיו' לכהנות

הרי שהיה הולך לשחוט את פסחו ולמול את בנו כו', תימנה
הכי דייק מהכא דשחיטת פסח דוחה טומאת מנו שאני הכא
שהוא כ"ג ונזיר וכי תימנא אי לאו דכפאי נפשיה דחיא מנו לא
היה לריך קרא למת מצוה דדחיא שלשמן דכיון דכ"ג ונזיר נדחיס
משום מת מצוה כשציל שהולך עדיין
לשחוט את פסחו לא מימנע א"ל
לומר כן ׀
דהא לכהן הדיוט ונזיר
אלעטרין קרא על קב גב דכהן הדיוט
לחודיה מיטמא ולמנו ויש פירושי'
שמוגה בעס משום כ"ג קשיא דלא
מיירי הכא בנידו ׀א) אלא כהולך
לשחוט פסחו לחודיה ׀ב) ולא יתכן כלל
דהיינו כרייתא דמייתי כסמוך דמיירי
ככהן ׀ג) ונזיר ונראה דלייק משום
דקתני הכא אמרת לא יטמא ובכולו
לא קתני הכי משמע לא יטמא
משום שחיטת פסחו ולא גרסינן ת"ל
לא יטמא ועוד נראה לדקדק אי
שחיטת הפסח לחודה לא דחיא טומאת

קריבים ה"ל למתנייה כרישא ׀ד)
הולך לשחוט כו' הרי שהיה כ"ג ונזיר והולך
לשחוט כו' כמו כהן הדיוט דמי
כרישא דמעיקרא מני הקל יומר כי
והא"כ כ"ג ונזיר:
הא רבי ישמעאל
הא ר"ע.
פ"י כגונטרס ואפילו מע
לאחר חלות נמי קאלמר ר"ע יטמא
משום דקסבר לה יטמא מצוה ואין
לה תשלומין הילכך מטמאין ליה
וממילא אזול ליה כרת דה"ל טמא
דפסח ׀א) יש לו תשלומין כשני ולא דמי
לעשה דהשלמה דלתי עשה דפסח
ודחי ליה כדלמר כריש תמיד נשטט
(פסחים גף עט) ׀א) אע"פ שיש
לו תשלומין כשני:
נפש אלו הקריבים מת אלו
הרחוקים. בנידו כפ' כ"ג
(דף מט):
גרס אפיכא ועיקר ועוסה
שס [מדלן] דרשא מלאצ"י ולאמו:

אלו התשלומין כשני:
נפש אלו הקריבים מת אלו
הרחוקים. בנידו כפ' כ"ג
(דף מט):
גרס אפיכא ועיקר ועוסה
שס [מדלן] דרשא מלאצ"י ולאמו:

אלו הרחוקים לאביו אינו מטמא אבל מטמא הוא למת מצוה לאמו היה׀
כהן והוא נזיר לאמו הוא דאינו מטמא אבל מטמא הוא למת מצוה לאחיו שאם היה
כ"ג והוא נזיר לאחיו הוא דאינו מטמא אבל מטמא הוא למת מצוה ולאחותו מה
ת"ל הרי שהלך לשחוט את פסחו ולמול את בנו ושמע שמת לו מת יכול
יטמא אחרת לא יטמא יכול כשם שאין מטמא לאחותו כך אינו מטמא למת
מצוה תלמוד לומר ולאחותו לאחותו ׀א) לא יטמא אבל יטמא הוא למת מצוה

בנידו קא מייתי כדתי' לה לקמן כשמתעמי' וה"ק סיפא הרי שהיה נזיר והוא כ"ג והולך לשחוט את פסחו או לנולל את בנו ושמע שמת לו
מת יכול יטמא אחרת לא יטמא אי משום נזיר אי משום כ"ג אי משום פסח וכ"ש הכא דליתנהו לכולהו:
ולמול **אס** **בנו**.
דמילת זכורי
מעבכתו מלאכול פסחו ׀ב)
לאחותו **אין מטמא**.
אלמא אחי' חוצה דפסח ואסרה ליה להיטמא ומציא פסח ׀א) אונן.
וקס"ד דתריייהו קתני
אליבא דר' עקיבא דלמר לה יטמא מצוה והילכך לא מיתוקמא הך בצרייתא אלא כשמת לאחר חלות דלתיא חוצת פסח ודחיא לנאות
טומאה וקמיייתא כמת קודם חלות דלפקעמיה לאנינות מפסח:
וממאי.
דטעמא דקמיייתא משום קדמה לאנינות הוא דמוקמא לר"ש דלמר
לעיל ׀ג) אין מציא פסח אונן כמת קודם חלות וכ"ע:
דילמא.
טעם ׀א) דר"ע לאו משום קודם חלות הוא והיכא דלא איעמי כמת ׀ב)
ואפילו
קודם חלות בעי למעבד פסח ׀ב) והכא משום דאיטמי הוא ואפילו מת לאחר חלות נמי קאלמר ר' עקיבא יטמא משום דקסבר לה
יעמא מצוה ואין לה תשלומין הילכך מטמאין ליה וממילא אול ליה כרת דע"מ טמא ופסח יס לו תשלומין כשני והך דקתני לא יטמא רבי
ישמעאל היא דלמר רשות הילכך ׀ב) **לא** דתחיה מות פסח כשציל רשות דטומאה לעולם ליה לצדי ישמעאל צין לר"ע אונן שלא טעמא
מציא פסחו ואפילו מת קודם חלות כשמת דהכא לאו משום לאנינות הוא ׀ב) **דרישא דהסיא**.
דמיר ר"ע קתני לה דלומר מצוה הילכך לא
מיתרצי אלא משום טעמא דקודם חלות ואחר חלות היכא ׀ב) דמת קודם חלות קדמה לה חוצת טומאה לפסח ומטמא והוא הדין לאנינות דהא
קדמה והיכא דמת לאחר חלות קדמה חוצת פסח ומפקע לחוצת טומאה והוא הדין לאנינות:
נפש.
בנידו כתיב כל ימי היצור לה' על נפש מת
דמיקבא לך אס כן למה נאמרו רחוקים דאי לא כתיב תרתי קרלי הוה מוקמינן ליה כרחוקים אכל השתא דליתביעיה ׀ב) מרי קרלי נפש
קריבים משמע שהן כנפשו:
לאצ"י.
מה ת"ל אס ללמד שלא יטמא לו הרי פירש קריבים ורחוקים אלא בא לפרט את מי אסר את הקריבים אבל
לא מת מצוה:
לאמו.
מה תלמוד לומר אס לאסור הרי למדנו אס להטיר מת מצוה הרי למדנו אלא לא הוצרך לניזר לצדו אלא ללמדך שאס היתה
בו עוד **דקושה** אמרת כגון שהיה כהן וזוהי התרתו הן לאו **למנו** אס להטיר מת מצוה הרי למדנו אלא לא הוצרך לניזר לצדו אלא למת מצוה הן **כולס**:
הרי שהלך לשחוט אס לך **בו**, זה עושה כ"ג וזוהי היתוסף **בו** עוד דבר אחר ומיתוסף **בו** עוד דבר אחר ומיתוסף **בו** עוד דבר אחר ולכן נזכר לשחוט את פסחו **אף**
זה לאחותו פרטמי לך **בו** אבל מיטמא הוא למת מצוה דאס אינו ענין לניזר לצדו מנהו ענין למי שיש **בו** כל אלו:

ומטמא הואיל והותר לציעתו הותר נמי לקרי.
ולכא למיזר דהיינו טעמא דאמרין התם הואיל, דהוה ליה מחמירא דקילתא דהא
מצורע דאי חמיר מבפל קרי, אבל נזיר דחמיר ככהן דהור"ל מקילתא לחמירא לא אמרין הולא, ליחא דתינתן לרי"א דפ"י דנזיר (דף
קז) ובי כהן גדול ונזיר משפא מת מצוה דס"ל יטמא כהן שאין מביא קרבן על טומאתו, אבל לכחמיס ח"ת התם יטמא נזיר שאין
קדושתו קדושת עולם אלאמא כהן חמור בנידו, מאי איכא למימר. ועוד הא דיעלא דאמר הואיל והותר לציעתו הותר נמי לקרי, האי
הואיל הוי נמי מקילתא לחמירא דהא בשמיני לימי ספירתו קאי דאינו אלא מחוסר כפורים וקיל מטכול יום דבעל קרי דק"יל טבל
ועלה אוכל במעשר הערבי שששו אוכל בתרומה הביא כפרתו אוכל בקדשים, אלאמא טבוי' אפילו דקרי אסור בתרומה הביא מחוסר
כפורים אפילו בצרעת מותר בתרומה, ואפי' אמרי הואיל מקילתא לחמירא. ואצ"ג דפכ"י דיבמות (דף ז) אמרין מי לא מודה ועלא
דאם ראה קרי בליל ח' שאינו מכניס ידיו לכהנות שלא יעא לשעה שהוא רואי להביא קרבן, האי ה"א איכא למימר דליתיה בעי קרא לכהן
ונזיר דלא יטמא הואיל הנינו כמך קרבול של כהן ואח"כ קיבל עליו נזירות דכבר הותר לו קודם שחל עליו נזירות
והור"א דאף על פי שהוא נזיר מטמא לקריבים אצ"ג דנזיר דעלמא אינו מטמא, כהן משום הואיל הור"א דאישתרי, קמ"ל חו מהני קראי

אישתריא אלאמא היכא דהותר הוא לא אמרין הואיל, ה"ג לא צריך קרא לניזר וכהן דלא אמרין הואיל ואשתריא אישתריא ודיכן דטומאת קריבים לכהן
היתירא בלא קרא לא שייך לומר הואיל, אבל לאביו וה"ג לעולא דס"ל התם דלגבי היתרא אמרין הואיל הא דרבי צריך
קרי דשם טומא אתא הואיל ואשתרי אישתרי דהו לאו הוה בעל קרי בעורע, אבל כדשי שמתות הן לא אמרין הואיל ואישתרי אישתרי
לא צריך קרא למיטב כהן ונזיר דלא תימא הואיל ואישתרי אישתרי, מ"מ לסתמא דגמרא דקאמר כי איצטרין עליה להיכא דנשא חו ומת ואח"כ נשא חו מאי איכא למיזר (שור א"ן מגיל' ג ע"ב כקולו):
הרי שהיה הולך כו' ולמול את בנו, יש להקשות, את הנתח פסח שימנע מליטמא שהרי טמא נדהא לפסח שני. אלא בעשות
מילה למה ימנע מפני הטומאה, וכי טמא אינו יכול למול בנו, ונראה ליי שאינו רוצה לומר שכעבור הטומאה ימנע מעשות המילה, אלא
בעבור שצריך לקבור המת לא יהיה לו שרות לעשות צרכי מילה אימול וספרוטיו'ן והרביים הצורנין לה הולך לקבור המת ויניח מלעשות
המילה ולא תעשה כוהנא (ש"ס מ"ז מ"ח):
והש"י פ"י דלמול את בנו מיירי בערב הפסח מעבכתו מלאכול בפסח, ולפירושו הור"ל למיזר למול את בנו
ולשוחט את פסחו (מס' ראש' כדוסי ט):

רשות אמאי לא יטמא אם ירצה הוא לא חיילא עליה חובת פסח וכ"ת משום חומרא דפסח א"כ מאי איירא ערב פסח אפי' ו' ימים
קודם פסח נמי דהא הוואה א' ח' בעי.
וקס"ד (כח"י י"ט):
כ) צ"ל דהיבא (ש"ס):
ז) כ"ז צ"ל דהיבא (ש"ס):
ח) מיתב ליה נמקן (ש"ס):
ט) בח' דאיכתבו (ש"ס):
י)
במקומו דלאמו דדרושין לע"ל (ש"ס):
יא) ס"א פסחו ולמול את בנו אא"ע לניזר נתהו ענין לכל מי שהולך לשחוט את פסחו
ולמול את בנו (ש"ס).
ובג' י' ז' לא מיירי בנידו כלל אלא כעשה פסח גרדלא וכפ"י שרמו הטוס'.
וקן פראש' כצרכות.
וע' גמ' רל"ש שם
שהה לפסח כו' ג' כפרתי' הכא.
וינלמא ימי' כעשות נוס' ׀ז) והיתה המשך א' עס נוס' רש"י ש'עלפנין:
׀א) ככהן ונזיר לע"ל (צ"ג):
׀ב) כ"ז
כ"ז מותה כגלת פירש"י (ג"מ):
ולמה מש"כ כחות ל:
׀ג) ככהן גדול ונזיר לע"ל (ש"ס):
׀ד) הני שלפנינו היא מנסי' וע"ש דמפרש כיומס
דס"ל למתני כצנא ׀ז) כמחלתא "ס"ה"ג וזוהי הולך לשחוט וכו', כי הכי דמני כשאר צבות, ועי' ח"י נלפ"י לא יטמא על שמנו חל"כ
דמעיקרא מני הקל יומר.
(וטו') ד"ו ה"ל למתנייה ברישא קודם כה"ג כמי כהן הדיוט דמני ברישא כו'.
וע' טו"ק.
וקן מנ"ג ומנל"כ
כ' שהיה בני' כהנטס:
׀ח) צ"ל הדיוט ונזיר ואח"כ כו' (ש"ס.
ה"ק):
׀צ) צ"ל ופסח (ש"ס):

דלא, ומחשתא לא נשאר אלא ג' קראי לדיוקא דמת מצוה חו לניזר גירדא ואיך לכהן ונזיר והג' ככה"ג ונזיר, אכתי הולך לעשות את פסחו
ולמול את בנו דטמא למת מצוה מנא לן.
והניחא לרבא דאמי התם בפ"ג דבוחים מצורע היתרא הוא ליה אישתריא וליחא לא
אישתריא אלאמא היכא דהותר הוא לא אמרין הואיל, ה"ג לא צריך קרא לניזר וכהן דלא אמרין הואיל ואשתריא אישתריא ודיכן דטומאת קריבים לכהן
היתירא בלא קרא לא שייך לומר הואיל, אבל לאביו וה"ג לעולא דס"ל התם דלגבי היתרא אמרין הואיל הא דרבי צריך
קרי דשם טומא אתא הואיל ואשתרי אישתרי דהו לאו הוה בעל קרי בעורע, אבל כדשי שמתות הן לא אמרין הואיל ואישתרי אישתרי
לא צריך קרא למיטב כהן ונזיר דלא תימא הואיל ואישתרי אישתרי, מ"מ לסתמא דגמרא דקאמר כי איצטרין עליה להיכא דנשא חו ומת ואח"כ נשא חו מאי איכא למיזר (שור א"ן מגיל' ג ע"ב כקולו):
הרי שהיה הולך כו' ולמול את בנו, יש להקשות, את הנתח פסח שימנע מליטמא שהרי טמא נדהא לפסח שני. אלא בעשות
מילה למה ימנע מפני הטומאה, וכי טמא אינו יכול למול בנו, ונראה ליי שאינו רוצה לומר שכעבור הטומאה ימנע מעשות המילה, אלא
בעבור שצריך לקבור המת לא יהיה לו שרות לעשות צרכי מילה אימול וספרוטיו'ן והרביים הצורנין לה הולך לקבור המת ויניח מלעשות
המילה ולא תעשה כוהנא (ש"ס מ"ז מ"ח):
והש"י פ"י דלמול את בנו מיירי בערב הפסח מעבכתו מלאכול בפסח, ולפירושו הור"ל למיזר למול את בנו
ולשוחט את פסחו (מס' ראש' כדוסי ט):